

A KRISTÁLYNYAKLÁNC NYOMÁBAN

SUIL ÉS SUZEZ KALANDJAI

- *Egy igen különleges helyre érkeztünk – kezdett bele Varázsló.*
- *Hát, ahhoz kétség nem fér – jegyezte meg haját borzolva Suzez, miközben még mindig magyarázatokat keresve fordult körbe.*
- *Ezek a fák mindennél és mindenkinél idősebbek – folytatta Varázsló. – Koruknál fogva eléggé maguknak valók már, és igen sokat zsörtölődnek. Nem nagyon túrnek meg maguk körül senkit hosszabb ideig. Ezért nincs az erdőben egyetlen más lakó sem. Valahogy mindig elérik, hogy aki ide szeretne költözni, az hamar rájőjön, hogy nem ez a legjobb hely a számára.*

Varázsló itt elmosolyodott, eszébe jutott a sok történet, amit hallott arról, hogy a furfangos fák milyen gonosz tréfákkal szokták elrettenteni azokat, akik ebben az erdőben szeretnének letelepedni. Ám a fák néha nagyon jó kedvvel beszélgettek idegenekkel is, szívesen osztották meg gondolataikat, tapasztalataikat. Hosszabb távon azonban nem szívesen osztottak másokkal a lakhelyükön.

- *Akkor mi most mire számíthatunk? Mérgesek a fák, hogy hivatlanul idejöttünk?* – kérdezte Suzez, mert szerette volna elkerülni a kellemetlen meglepetéseket.
- *Rádásul idegen vagyunk számukra – egészítette ki*

Suil az aggodalmakat.

- *A fák örülnek a társaságnak. Az idő legnagyobb részében eléggé unalmasan telnek a napjaik. Csak együtt lakni nem szeretnének senkivel – nyugtatta meg Varázsló a testvéreket.*
- *Akkor segítenek megtalálni Irawot? Megkérdezed a fákat?* – nézett kérdően Suil Varázslóra. – *Arra számítottam, hogy őt is itt találjuk majd.*
- *Ezt te is megteheted. A fák értik, ha beszélsz hozzájuk* – válaszolt Varázsló.
- *Az meglehet. A baj csak az, hogy mi viszont nem értjük őket* – világított rá a problémára Suzez. – *Vagy igen?* – tette hozzá Varázsló tekintetét látva.
- *Igazad van. Erről meg is feledkeztem. Számomra természetes, hogy értem őket, így aztán hajlamos vagyok megfeledkezni arról, hogy nem mindenki van így ezzel* – magyarázta a fejét vakarva Varázsló. – *Gyertek ide egy kicsit!* – intette közelebb őket.

Suil és Suzez odaléptek Varázslóhoz, aki egy apró üveget vett elő.

- *Ez a varázsolaj segít nektek, hogy meghalljátok és megértsétek, amit a fák mondanak. A fületekre kell cseppenteni belőle. Az olaj hamar elpárolog, így körülbelül egy óráig tart a hatása. Azután újra nem*

fogjátok hallani és érteni őket. Kérdezzetek ügyesen, mert ezt az olajat egy nap csak egyszer lehet használni. Ha egy órán belül nem sikerül megtudnotok a válaszokat, amiket reméltek, akkor várunk kell egy napot, hogy újra meghallhassátok a fákat. Kivel kezdhetem?

Suzez lovagiasan átadta a lehetőséget a hűgának. Letelepdedtek az erdő alját borító levelekre, és a furcsán bizsergető cseppekkel a fülükben arra koncentráltak, hogy meghallják a fákat. Suil még a szemét is becsukta. Aztán egyszer csak, mintha a szellő hozott volna feléjük néhány suttogásnyi hangot. Suzez a hang forrását kutatta, de nem igazán tudta meghatározni, merről érkezett. A fák ugyanis nem igazán beszéltek, inkább halkán dúdoltak. Suil és Suzez különös dallamokat hallott, és már biztosak voltak benne, hogy értik a fák beszédét.

- *Üdvözet nektek kedves fák* – kiáltott egy nagyot Suzez.
- *Üdvözet nektek is, Suil és Suzez* – dúdolták a fák.

Varázsló közelebb húzódott Suzezhez, és átkarolta a vállát.

- *Nem kell kiabálnod, a fák nagyon jól hallanak téged* – súgta Suzeznek.
- *Ez pontosan így van, Varázsló* – dúdolták a fák, kis derűtséggel a hangjukban, mintha fel akarták volna hívni vendégeik figyelmét arra, hogy idős koruk ellenére milyen éles a hallásuk.
- *Kedves fák, találkoztatok Irawval mostanában?* – kérdezte Suil.
- *Persze, hogy találkoztunk. Nem is egyszer. Sokszor járt már nálunk. Kedves vendég. Egyszer megmentett minket még favágóktól is. Elmeséljem a történetet?* – válaszoltak egymást követő dallamokban a fák.

Suil rájött, hogy így nem fogja megtudni, amire kíváncsi, ennél sokkal pontosabban kell kérdeznie.

- *Mikor járt itt utoljára Iraw?* – próbálta átfogalmazni a kérdést Suil.
- *Nem is olyan régen itt volt. Az elmúlásról beszélgettünk. Azóta harminchétszer kelt fel a nap, hogy leveleinket a fényében megfüröszthessük* – válaszolták a fák.

Ezen mindhárman megdöbbenek. A szinte örökkévalóság óta itt álló fák számára a harminchét nap talán nem tűnt soknak, számukra viszont igen. Alig két napja Iraw azzal távozott Anyó házából, hogy az öreg fák tanácsát kéri. Azt nehezen tudták elképzelni róla, hogy szándékosan valótlant állított volna. Ám ezek szerint valami miatt mégis megváltoztatta a terveit. Varázsló aggodalmasan tördelte a kezeit. Iraw nagyon jó barátja ugyan, de ennyire félreismerte volna? Mindenképpen meg kell találnia, hogy beszélhessenek! Ez az egész sehogyan sem állt össze kerek egészé. Azt mondta, hogy egyelőre nem varázsolja el az érzéseket, hanem tanácsot kér az Öreg Erdő fáitól. Aztán mégsem jött ide, ehelyett eltüntette a szomorúság érzését. Mi üthetett Irawba?

- *Azt meg tudjátok mondani, hol van most Iraw?* – kérdezte a fákat Varázsló.
- *Nem érezzük jelenlétét, különös...* – dúdolták elmélázva a fák.
- *Ez nagyon furcsa* – gondolkodott hangosan Varázsló.
- *A fák mindig érzik az élőlényeket. Ha nem érzik Iraw jelenlétét, akkor vagy valami megváltoztathatatlan történt, és már nincs az élők sorában, vagy varázslatot bocsájtott magára, hogy elfedje, merre is jár ebben a pillanatban.*

Csendesen töprengett egy keveset, mielőtt összegezte

volna a gondolatait.

- *Iraw nagyon erős varázsló, nem hiszem, hogy bántódása esett volna...*

Suil és Suzez abban a pillanatban teljesen tanácstalannak érezte magát. Merre kellene tovább haladniuk? Egyelőre semmi nem úgy alakul, ahogyan tervezték. Ám Suilnak támadt egy ötlete. Ki akarta használni az időt, míg érti a fákat. Témát váltva megkérdezte a fáktól:

- *Kedves fák, mit gondoltok, jó ötlet eltüntetni a negatív érzéseket, hogy az emberek boldogabbak lehessenek?*
- *Az érzések nagyon különleges ajándékai az életnek. Nélkülük valószínűleg nem is léteznénk – énekelték kórusban a fák. – Az érzések segítenek, minden nap, minden pillanatban, és a döntéseink meghozatalában.*
- *Igen, ezt tudom – rázta meg a fejét Suil, majd folytatta. – De például nem lenne-e jobb az undor érzése nélkül élni? Akkor könnyebb lehetne néhány helyzet, ami azért nehéz, mert eléggé undorító. Például a bűdös szemetest kivinni a kerti kukához néha nagyon kellemetlen, mert bűdös. Nagyon bűdös tud lenni – erősítette meg még egyszer, mikor a fák halkán hullámszó kacaját hallotta. – Vagy amikor*

egyszer nagyon beteg voltam és Anyó gyógyfüvekből készített teát, hogy meggyógyuljak. Segített is, de miközben próbáltam lenyelni a keserű kortyokat, alig vártam, hogy a végére érjek. Brrr... nagyon rossz volt – mondta még most is fintorogva Suil. – Mintha egy csésze fortyogó mocsarat kellett volna leöntenem a torkomon. Ha nincs az undor, sokkal könnyebb dolgom lett volna.

- *Az undor egy nagyon fontos érzés – kezdték a fák. – Segít megvédeni attól, ami káros, vagy mérgező. Megmutatja, mi az, amitől jobb, ha távol tartod magad. Az undor megvéd téged olyan helyektől, ahol esetleg megbetegedhetsz. Nagyon ritka az olyan alkalom, amikor valami annak ellenére hasznos, hogy te undorítósnak érzed – magyarázták a fák.*

Suil elgondolkodott azon, amit a fák mondtak.

- *Ezek szerint minden érzés fontos és mindegyiknek megvan a saját szerepe... – vont a következtetést Suil hangosan.*
- *Pontosan – válaszolták a fák egyetértőleg, kellemes dallammal a hangjukban.*
- *Meg kell védenünk az összes érzést. Mindaz, amit eddig megtudtunk, azt támasztja alá, hogy mindegyikre szükség van, legyen az kellemes vagy*

kellemetlen. Mindegyiknek fontos szerepe van. Nincs olyan, hogy ha valamelyiket elveszítjük, attól boldogabbak lehetünk. Ha csak egy is elveszik, felborul az egyensúly, mint most a szomorúság elvesztésénél. El fog tűnni az emberek vágya arra, hogy bármit is tegyenek, változtatni akarjanak, hiszen minden jónak tűnik, úgy, ahogy van – mondta ki hangosan a gondolatait Suzez is.

- *Ez egy jó összegzés – zárta le a gondolatmenetet Varázsló, aki egyre inkább türelmetlenné vált, mert úgy érezte, a sok beszéd mellett nem haladnak Iraw felkutatásával. Márpedig, ha Iraw nincs meg, akkor nincs meg a szomorúság érzése sem. Egyelőre még nem borult fel érezhetően az egyensúly, de nincs vesztegetni való idejük.*
- *Kedves fák, tudtok segíteni Iraw felkutatásában? – kérdezte hirtelen Varázsló.*
- *Hát persze – énekelték a fák.*
- *És hogyan tudtok segíteni? – kérdezte a kelleténél kicsit mogorvábban Varázsló.*
- *Ha felteszed a megfelelő kérdést, megkapod rá a megfelelő választ is – válaszolták a fák talányosan.*

Varázsló nehezen tudta megőrizni a nyugalma, holott ismerte a fák és a velük való beszélgetés természetét. Ám

most nem érzett magában elég erőt, hogy találós kérdésekbe öntött válaszokat bogozzon ki. Csak arra van szüksége, hogy megtudja, merre jár Iraw. Persze az is lehet, hogy a fák csak viccelődni próbálnak vele, miközben nem is tudják, merre van a barátja. Akkor pedig hogyan tudnának segíteni a felkutatásában?

- *Merre láttátok Irawot utoljára?* – kérdezett rá Suil, félbeszakítva Varázsló töprengését.
- *A Nagy Hegy lábánál* – válaszolták a fák kedvesen.

Varázsló nagyon elkomorodott a fák válaszát hallva. Ez újabb nehézség elé állította őket. A Nagy Hegy nem az a hely volt, ahová bármikor is szívesen utazott volna...